

облѣчено доста богато. То се поклонило на Ханса и го попитало:

— Какво ти съмъ нуженъ?

Хансъ му подалъ златното ключенце, и царскиятъ ковчежникъ отново изчезналъ въ къртината. Нѣколко минути подиръ туй, зачулъ се шумъ и тънъкъ като че ли отъ мишка гласецъ. Хансъ виѣлъ, какъ изъ тайнствената къртичина излѣзла тълпа джуджета, които съ голѣмо усилие мѣкнѣли малка златна коронка. . .

— Ето! — важно и тържествено почналъ царскиятъ ковчежникъ, като се обърналъ къмъ Ханса, — ето, подарява ти я нашиятъ царь, та и ти самъ де станешъ царь. Не много хора иматъ такова щастие въ живота! . . . Но тая коронка е малка за тебе, — та отиди въ града при златаря и го помоли да я уголѣми. . . Но помни: по пѣтя не седи, не лежи, а най-главно — не спи. . .

Иначе щастieto ще хвъркне изъ ржѣтъ ти и не ще видишъ короната, както ушитѣ си. . .

Бзелъ Хансъ коронката и тръгналъ за въ града. А до града било далеко, врѣмето топло, и бѣдня Хансъ така размързело, шого той легналъ подъ първия попадналъ му храстъ и за хъркалъ съсь всичка сила. . .

Вече слънцето залѣзло, когато Хансъ се събудилъ, прозинанъ и въ недоумение огледалъ наоколо. Едвамъ сега спомнилъ за своята коронка и за всичко що ставало съ него. Той бръкналъ въ джоба си, тамъ нѣмало подарената коронка; бръкналъ въ другия джобъ, — и тамъ праздно. . . Отъ коронката и слѣда не е останала.